

500 ΛΕΞΕΙΣ

ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΗΣΤΟ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟ

Ο Χρήστος Δημόπουλος παρουσιάζει για δεκαπέντε χρόνια από την ΕΡΤ την παιδική εκπομπή «Ουράνιο Τόξο». Από το 2013, έχει εκδώσει δεκατρία βιβλία για παιδιά από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Το τελευταίο του βιβλίο «Οι Ουφ και οι Φου» μιλάει για τον παραλογισμό του πολέμου.

Ποια βιβλία έχετε αυτόν τον καιρό πλάι στο κρεβάτι σας;

«Ημερολόγιο του χειμώνα» του Paul Auster, «The Night Manager» του John Le Carré και «Αλεξάνδρου Ανάβαση» του Αρριανού. Το τελευταίο, γιατί με βοηθά στην έρευνα για το επόμενο βιβλίο μου.

Ποιος ήρωας λογοτεχνίας θα θέλατε να είστε και γιατί;

Ο Φιλέας Φογκ, από το μυθιστόρημα του Βερν «Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες». Λατρεύω τα ταξίδια! Αν μπορούσα, δεν θα έκανα τίποτα άλλο παρά να ταξιδεύω.

Με ποιον συγγραφέα θα θέλατε να δειπνήσετε;

Με τον P.G. Wodehouse, κυρίως για το ανυπέβλητο, φλεγματικό χιούμορ που μόνον ένας Άγγλος θα μπορούσε να διαθέτει. Είμαι βέβαιος πως θα περνούσαμε μια απολαυστική βραδιά.

Ποιο ήταν το τελευταίο βιβλίο που σας έκανε να θυμώσετε;

Αρνούμαι να δώσω την ευκαιρία σε κάποιο βιβλίο να με θυμώσει. Όσο το προσπαθούν, τα εγκαταλείπω εγκαίρως!

Και το τελευταίο που σας συγκίνησε;

Το «The Road» του Cormac McCar-

thy, για τους χαρακτήρες των πρώων του σ' έναν κόσμο μετά την Αποκάλυψη!

Ποιο κλασικό βιβλίο, παιδικό ή ενήλικο, δεν έχετε διαβάσει και ντρέπεστε γι' αυτό;
Το «Αναζητώντας τον χαμένο χρόνο», του Προυστ.

Ποιοι είναι οι Ουφ και οι Φου, αλήθεια; Κυκλοφορούν ανάμεσά μας μήπως;

Αν κοιτάξετε καλά, θα δείτε πως όλοι οι λογοτεχνικοί ήρωες ζουν ανάμεσά μας. Το ίδιο κι οι Ουφ και οι Φου. Περιτριγυρίζουμε από ανθρώπους που δεν ξέρουν ούτε θέλουν να μοιράζονται. Που συνεχώς φθονούν τον γείτονά τους και που πάντα έχουν την αίσθηση ότι αυτοί είναι το κέντρο του κόσμου. Κι αυτό έχει, κατά κανόνα, καταστροφικά αποτελέσματα.

Ενας παιδικός συγγραφέας πρέπει να είναι λιγότερο ή περισσότερο παιδί μέσα του συγκριτικά με έναν συγγραφέα βιβλίων για ενήλικους;

Η πολύχρονη επαφή μου με τα παιδιά με διατηρεί νέο. Σε κάθε βιβλίο που γράφω, προσπαθώ να παίρνω κι εγώ την ηλικία του παιδιού στο οποίο απευθύνομαι. Για τη «Γοργόνα Ελισσώ» έγινα σχεδόν επτά ετών, για τον «Δράκο Ναπολέοντα» πέντε και για τις δύο περιπέτειες του Ηπίου Θερμοκλήπιου (τη «Μάσκα του Βασιλιά» και το «Χαμένο Χειρόγραφο», που είναι και τα αγαπημένα μου βιβλία) νομίζω πως κατάφερα να γίνω και πάλι δέκα ετών, που πλησιάζει και την πραγματική μου ηλικία!

